

HET WEESHUIS

Lizzie Page

Het weeshuis

HET WEESHUIS 1

Vertaald door Louise Koopman

 oceaan

Het weeshuis is deel 1 van de serie Het weeshuis

Eerste druk 2021

Derde druk 2024

Oorspronkelijke titel *The Orphanage*. Bookouture, imprint of Storyfire Ltd.,
Londen

© 2021 Lizzie Page

© 2022 Nederlandse vertaling Louise Koopman / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Villa Grafica

NUR 302

ISBN 9789046832806

ISBN 9789046830260 (eBook)

ISBN 9789046830680 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor Ernie
Die me altijd aan het lachen maakt

‘Opdat we kinderen zien als individuele menselijke wezens met
gezamenlijke maar ook persoonlijke behoeften, in plaats van als
een ongedifferentieerde groep.’

De Kinderwet, 1948

Gemeente Suffolk
1 september 1948

Beste juffrouw Newton,

Naar aanleiding van uw sollicitatiegesprek vandaag, melden we dat we graag gebruik willen maken van uw diensten als huismoeder in het kindertehuis Shilling Grange in Lavenham. Het salaris bij aanvang bedraagt 12 shilling en 6 pence per week.

U zult elke dag werken, uitgezonderd zondag van 10 uur 's morgens tot 6 uur 's avonds, mits er vervanging is. De kinderen hebben twee weken vakantie in augustus – deze weken zijn eveneens uw jaarlijkse vakantie (betaald).

Schaft u zich alstublieft zelf een enkele reis vanuit Londen aan, de kosten zullen later vergoed worden. We zouden het op prijs stellen als u uw taken zou oppakken vanaf het ontbijt op donderdag 9 september 1948.

We hopen dat u uw functie lang en naar genoegen bij ons zult vervullen.

Vriendelijke groet,

P.P. Sommersby

1

September 1948
Suffolk

Clara Newton belde aan. Na ongeveer twintig seconden ging de deur op een kiertje open en verscheen er een non. Tot voor kort hadden nonnen de scepter gezwaaid in het kindertehuis van Shilling Grange, dat wist Clara, maar ze had niet verwacht hier nog steeds een non aan te treffen. Ze had gehoopt dat de dame van het sollicitatiegesprek, met de vriendelijke ogen en het stijve kapsel, er zou zijn om haar welkom te heten.

De non liet haar niet binnen maar hield de deur op een kier, keek haar aan met tot spleetjes geknepen ogen. Haar gezicht was wit en het leek alsof er poeder op zat. Ze had kleine zwarte ogen, als kiezels in de sneeuw.

‘Jij zit zeker in de problemen.’

‘Neem me niet kwalijk?’

‘Doe je jas even open. Laat me zien. Twaalf weken, zou ik zeggen, op zijn hoogst.’

‘Ik ben hier voor de baan,’ mompelde Clara. Ze had spijt van het broodje dat ze in de trein had gegeten. ‘Ik ben de nieuwe huismoeder.’

De hendel kraakte toen de non hem van de deur af haalde.

Clara volgde haar naar de grote keuken, achter in het huis.

‘Ik ben juffrouw Newton – Clara.’

Stilte.

‘Hoe heet u?’

‘Zeg maar zuster Eunice.’

‘Had de gemeente u niet verteld dat ik zou komen?’

Zuster Eunice snoof. ‘Ik had een ouder iemand verwacht.’

Clara besloot dit op te vatten als een compliment.

‘En... en... de kinderen?’

‘School.’

Natuurlijk, ze zaten op school nu.

‘Hoe laat komen ze terug?’

‘Na twaalven,’ zei zuster Eunice. ‘Voor de lunch.’

‘En daarna weer naar school?’

‘Waar anders naartoe?’

Het was nog maar half tien 's ochtends. Clara was om half zeven weggeslopen uit Judy's huis, voorzichtig om niemand wakker te maken. Ze had de trein van kwart over acht genomen en in Chelmsford een half uur gewacht op haar aansluiting. Ze had het gevoel dat de middag nog eindelijk ver weg was.

'Ik begrijp het. Maar... kan ik misschien onder het wachten alvast wat documentatie bekijken? Een beetje achtergrondinformatie is altijd nuttig.'

Zo maakte Clara zich een situatie altijd eigen. Had ze Harris & Sons niet op orde gebracht met haar systemen? Rekeningen. Uitgaven. Overige posten. Alles op zijn eigen plek. Tien jaar lang was ze de rots in de branding geweest van het bedrijf en toen was ze ineens niet meer nodig. Ontslagen. Ze kreeg een klein bedrag mee, zeker, maar was wel botweg ontslagen. Ze hoopte maar dat haar vervanger, mevrouw Barber, het zwaar te verduren had in de draaistoel van Clara, aan Clara's geliefde typemachine, maar ze betwijfelde of dat het geval zou zijn. Helaas had Clara haar systemen zo ingericht dat zelfs die dommerik ermee kon werken.

Zuster Eunice staarde voor zich uit.

'Documentatie, over dit tehuis en de kinderen, bedoel ik.'

'Daar was nooit behoefte aan.' Zuster Eunice sprak tegen de lucht. 'We kennen de kinderen.'

'Nou ja, er moet toch wel iets op schrift staan... dan kan ik daarmee beginnen.'

'Begin maar met de was.'

Er lagen vier beddenlakens in de mand, een paar handdoeken en een knuffelbeest. Het was een warme dag met veel muggen, de zomer wist nog van geen wijken en Clara kreeg het warm tijdens het mangelen. Toen ze klaar was met de was, sjuowde ze alles naar buiten. De tuin was een heerlijk groen paradijsje, met bomen langs de omheining en een tuinhutje als een sprookjeshuisje helemaal achterin. Heel wat anders dan de speelplekken vol rommel en glasscherven in Londen. Clara hing de lakens uit en keek goedkeurend hoe ze zachtjes wiegden in de wind. 'Doen wat vrouwen het best kunnen: zorg verlenen' – zo luidde de kop van de advertentie waarop ze gereageerd had, omdat het de enige was in de *Evening Standard* waarop ze kón reageren.

Ze was geen voormalig onderhoudsman met een voorbeeldige rijvaardigheid of kok voor een chic restaurant in Mayfair. Ze was ook niet op zoek naar nieuwe en opwindende commerciële uitdaging.

Ze was een vrouw, tussen de twintig en veertig (zesentwintig), verantwoordelijk en verstandig (best wel) en ze was inderdaad op zoek naar een baan, waarbij een aantrekkelijke locatie om te wonen was inbegrepen en waarvoor ervaring niet vereist was.

Dat ze voor een gesprek uitgenodigd zou worden, had ze niet verwacht – maar toen dat gebeurde, had ze gedacht dat het een goede oefening zou zijn voor een échte baan. Ze leende de mooie schoenen van Judy en de kleding die Judy altijd droeg als er ouders van haar leerlingen naar school kwamen. Ze was niet nerveus geweest, misschien omdat ze dacht dat ze geen kans maakte op de baan. Ze had er vrolijk op los gepraat tegen de sollicitatiecommissie van twee mannen en de vrouw met de vriendelijke ogen en het stijve kapsel, alsof ze niets te verliezen had.

En ze was verbaasd geweest over alles wat uit haar mond kwam. Niet dat ze dingen verzong, maar misschien had ze haar vaardigheden en interesses wel een beetje overdreven. Of niet echt overdreven, het was meer alsof ze ze een beetje had uitvergroot. Daardoor leek het alsof haar ervaring enorm was, terwijl die in werkelijkheid nogal... onbeduidend was. Zo was haar eigen verblijf op een kostschool 'geweldig oefenmateriaal voor het werk in een kindertehuis' geworden, haar baan bij Harris & Sons 'essentieel voor een soepel verloop van werkprocessen' en 'kinderen beschermen tegen slechte invloeden zou altijd haar eerste prioriteit zijn', enzovoort.

Hoewel gemeenteambtenaren van Suffolk het gesprek met haar gevoerd hadden, had Clara er verder niet over nagedacht waar die 'aantrekkelijke locatie' zou zijn. Het gesprek vond tenslotte plaats in een schaars verlichte kamer boven een groentezaak in Islington. Maar toen ze hoorde dat de baan in een tehuis in Lavenham was, had dat haar over de streep getrokken.

Bibberig had ze de brief steeds opnieuw bekeken en hem ook aan Judy laten lezen. Clara was meestal niet bijgelovig, met brutale bravoure klapte ze een paraplu uit in huis of ze liep gewoon vlak langs – maar niet echt onder – een ladder, maar nu was het allemaal wel een beetje te toevallig.

Lavenham? Die baan was voorbestemd.

Zuster Eunice was in geen velden of wegen te bekennen. Er stonden aardappels op het vuur en er lag een stuk vlees op het aanrecht: lunch was in de maak. De was hing aan de lijn, het huis was schoon, de kinderen waren op school.

Op haar kamer pakte Clara haar spullen uit. Ze aarzelde even bij haar fotolijstjes: maar waarom zou ze ze niet gewoon neerzetten? Ze woonde nu hier. Als ze net deed alsof ze zich op haar gemak voelde, dan zou dat gevoel hopelijk vanzelf komen.

Het eerste lijstje bevatte een vervaagde foto van Michael als baby, met een wollen mutsje, met een touwtje onder zijn kin vastgemaakt, in een kinderwagen met grote wielen. Trots liet hij een rammelaar zien aan iemand buiten beeld – de fotograaf misschien. Deze had ze van zijn moeder gekregen, nadat Michael haar geschreven had in die zorgeloze maanden voorafgaand aan hun huwelijk.

Er was een foto van haar samen met Michael in een danszaal in Clapham. Was het de Roxy? (Ze waren op zoveel plekken geweest.) Het was de avond dat Michael haar ten huwelijk had gevraagd, en nog buiten adem van de lindy hop had ze meteen ja gezegd – bang dat hij zich zou bedenken. Ze hadden grootste plannen. Ze zouden niet alleen trouwen, maar ze zou ook met hem mee gaan naar Amerika. De toekomst van hen samen lag als een groot avontuur in het verschiet. Wat zag ze er gelukkig uit, met haar zwart-witte kleding en haar glanzende lippenstift. Ze leek heel iemand anders.

De derde foto was haar het liefst: Michael in zijn uniform, leunend tegen een vliegtuig. Het vliegtuig was zo groot dat hij daarbij vergeleken maar een klein mannetje leek, en hij was helemaal niet klein maar breedgebouwd. Hij droeg een bruin leren jack, daar op het RAF vliegveld Cockfield, of RAF Lavenham zoals het ook wel genoemd werd. Clara verdroeg de aanblik van de foto soms niet, maar het moest, ze moest wel. Vandaag keek ze er met liefde naar. Michael zou trots op haar zijn, dat wist ze zeker.

Clara pakte papier, pen en inkt uit haar handtas en zette het op haar bureau. Genoeg gedroomd. Ze was hier in het Shilling Grange Kinder-tehuis om te werken. Ze pakte de zaken altijd zorgvuldig aan en dus begon ze aan haar eerste verslag:

SHILLING GRANGE, LAVENHAM HIGH ROAD 3,
OP 9 SEPTEMBER 1948
door juffrouw Clara Newton, de nieuwe huismoeder
Eerste indruk

Shilling Grange is een pittoresk middeleeuws gebouw met balken en schoorstenen. Het is oud en het voelt ook oud – je vraagt je af wat de muren je zouden vertellen als ze konden spreken.

Het staat aangegeven met een enorm bord langs de weg, het lijkt wel reclame, je kunt het niet missen. Het kindertehuis de Grange bestaat al vanaf begin 1900. Nonnen zwaaien er de scepter, de meeste van hen zijn dit jaar vertrokken. Zuster Eunice lijkt een vrouw die weet waar ze mee bezig is en die de teugels strak houdt. Ik streef ernaar zo veel mogelijk van haar te leren.

De keuken is ruim, uitgerust met een fornuis en een afkoelkast. De voorraadkast lijkt afdoende gevuld. Er is veel meel en er zijn niet veel conserveblikjes. Ik denk dat zuster Eunice zelf wel het een en ander bakt.

Ik heb een kamer van behoorlijk formaat op de eerste verdieping. Eenvoudig, maar meer heb ik niet nodig. Ernaast is een badkamer, die ik denk ik moet delen met zuster Eunice. Hij is schoon.

Ik denk dat de salon beneden niet vaak gebruikt wordt, want de stoelen zijn bedekt met plastic. Maar het is niet stoffig. Degene die de boel hier schoonmaakt levert een geweldige prestatie. Tot mijn vreugde zag ik dat er ook een radio staat!

Er is een slaapzaal op de eerste verdieping en nog een op de begane grond. In elk van beide staan vier bedden, maar ik betwijfel of er op dit moment acht kinderen zijn. De badkamer van de kinderen is in het souterrain en het is donker, klam en je kunt je wel voorstellen hoe het er ruikt. Er liggen grote plassen rond de wc van de jongens (misschien lekkage?) maar die van de meisjes lijkt in orde.

Er zijn vier wasbakken en vier badhokjes. Niet slecht. De spullen van de kinderen zijn allemaal genummerd. Ik weet niet waarom er geen namen op staan. Met 'spullen' bedoel ik hun bekers, hun tandenborstels, hun pyjama's, handdoeken en kammen. Ze zijn allemaal nogal oud... er is één spiegel met een barst erin. Misschien moet ik met zuster Eunice overleggen over vervanging.

Er is ook een buiten-wc met overal op de grond gescheurde stukken krant. Deze lijkt alleen maar gebruikt te worden door de spinnen.

Ik vraag me af of het mogelijk is om wat te doen aan de indeling van de kamers zodat de oudere kinderen wat privacy hebben en er ruimte is om te spelen. Het schuurtje in de tuin is misschien geschikt voor spelletjes.

Ik realiseer me eigenlijk nu pas dat ik helemaal geen schilderijtjes heb gezien, speelgoed of spelletjes, nergens. Ik moet zeggen dat het allemaal nogal flets aandoet. Moet ik zo snel mogelijk over praten met zuster Eunice en/of de betreffende contactpersoon bij de gemeente.

Ruim drie uur na Clara's aankomst, kwamen de kinderen de keuken van Shilling Grange binnenlopen. Ze droegen jurken of korte broeken. Sokken tot de knie of tot de enkel. Schoenpoets kon de gaten in hun schoenen niet verhullen. Ze droegen allemaal dezelfde zwarte capes waardoor ze eruitzagen als vleermuizen. Sommigen staarden haar aan. Anderen negeerden haar.

Opeens realiseerde Clara zich dat het lang geleden was dat ze kinderen om zich heen had gehad. De laatste keer was eigenlijk toen ze zelf nog kind was. Judy kon heel goed met kleintjes omgaan. Clara had zich altijd meer op haar gemak gevoeld bij grafieken en schema's.

De kleinste dreutelde naar haar toe en legde haar hand in die van Clara. Clara verstijfde.

'Weet u waar mama is?'

'Nee, dat weet ik niet, sorry.'

Het meisje trok snel haar hand terug.

Zuster Eunice was weer verdwenen. Ze had de neiging zich telkens in een andere kamer op te houden dan Clara. Clara had gehoopt dat ze had kunnen zien hoe ze met de kinderen omging. Ze moesten de komende dagen een keer de koppen bij elkaar steken voor een informatieoverdracht.

'Wie bent u?' vroeg een van de jongens.

'Ik ben jullie nieuwe huismoeder.' Clara probeerde op de toon van een klein kind te praten. Het was voor het eerst dat ze dat deed. 'Weet je wat dat is?' vroeg ze langzaam, alsof hij gebrekkig Engels sprak. De kinderen schudden hun hoofd.

'Waarom praat u zo?' zei de jongen, hij deed haar na.

Clara begon sneller te praten. 'Een huismoeder is een mevrouw die

aangesteld is door de gemeente en die erop moet letten dat elke kind, jij dus ook, de best mogelijke zorg krijgt.’

‘Gaat u mama zoeken?’ hield het kleinste kind aan.

Clara wist dat ze geen belofte moest maken waar ze zich misschien niet aan zou kunnen houden, maar ze flapte het eruit: ‘Ik kan het proberen.’

Het meisje sprong opgewonden op en neer.

‘Mama zoeken! Mama zoeken!’

Een slechte start. Clara keek naar de anderen: groot en klein, kinderen bij wie het haar voor de ogen hing. Kinderen wier haar in de war zat, of wier haar glansde, twee jongetjes die wel een tweeling leken.

‘Bent u een non?’ vroeg een jongen met een kaalgeschoren hoofd en roze flaporen die zo ver uitstaken dat Clara vreesde dat ze een gevaar vormden voor de borden op het dressoir.

‘Niet echt.’

Niet echt?

‘Wat bent u dan?’

‘Zeg maar...’ Clara wilde ‘tante Clara’ zeggen, maar bedacht zich dat dat misschien te informeel zou zijn. ‘Juffrouw Newton.’

‘Ik ben Alex.’ Hij stak een vuil klauwtje uit. Clara rilde bij de gedachte waar hij allemaal met zijn handen aan had gezeten, maar ze moest hem aanpakken. ‘Dat is Rita,’ zei hij, en wees naar het meisje dat nog steeds op en neer aan het springen was.

‘Mama, mama!’

‘En dit is Peter.’ Hij gebaarde naar de jongen naast hem.

‘Leuk u te ontmoeten,’ zei Peter met een verlegen lachje. Peter was langer dan Clara, hij zat tussen volwassen en kind in. Hij had zo veel sproeten dat ze de huid eronder bijna niet kon zien.

Peter, herhaalde ze in zichzelf. Ze moest zich de namen zo snel mogelijk inprenten. *Alex van de oren, Peter met de sproeten, Rita van de mama.*

Nog een kind drong zich naar voren.

‘En ik ben Terry!’

‘Dag, jongeman.’

Een van de tweeling begon te lachen.

‘Dat is geen jongeman, dat is een meisje.’

‘O, dan heet je Teresa, denk ik?’

‘Nee, Terry.’ Terry’s onderlip pruilde en ze drukte haar vuist tegen haar kin.

‘Ik vroeg me af waar die bijnaam van afgeleid was.’

‘Afgeleid?’

‘Afgeleid, eh, dat betekent... waar die vandaan komt.’

‘Ik kom uit Londen.’

‘Ach, zo. Uitstekend.’

De tweeling sprong naar voren alsof ze zich aanboden ter inspectie. Naast elkaar, wit haar, rode wangen. Ze salueerden.

‘Wij zijn een tweeling.’

‘Dat dacht ik al.’

‘Ik ben Billy.’

‘Ik ben Barry.’

‘Wat zijn jullie echte namen?’ vroeg Clara met iets meer zelfvertrouwen. Maar de uitdrukking op hun gezicht sprak boekdelen. ‘Oké... Billy en Barry dus.’

De kinderen verdwenen om hun handen te wassen. Clara slaakte een zucht van opluchting, maar net toen ze weer in haar eentje was ging de achterdeur open en kwam er een man de keuken binnen lopen met een klein kind op zijn schouders. Hij zong een liedje over schalen en garnalen en de voetjes van het kind tikten het ritme mee op zijn borst. Hij had pikzwart haar en een ferme kaaklijn. Hij was niet overdreven groot, maar behoorlijk aan de maat. Zijn stem was niet geweldig, maar zeker niet slecht, en hij zong met groot enthousiasme.

‘Als het schip binnenvaaaart!’ zong hij het refrein, het kind roeide ondertussen met de armen.

Hij hield meteen op toen hij Clara zag. ‘Ik wist niet dat er bezoek was. Excuus dat ik zomaar binnenloop.’

‘Ik ben de nieuwe huismoeder.’ Clara was van haar stuk gebracht. ‘Ik vond het best een mooi liedje.’

Ze veegde haar handen af aan haar rok. Ze zou niet van de kaart moeten zijn door de aanwezigheid van een knappe man, ze was tenslotte al lang en breed volwassen, maar het was wel degelijk het geval. Judy zou haar wenkbrauwen gefronst hebben bij zijn aanblik.

‘En wie ben jij, lieverd?’

‘Ivor Delaney,’ zei de man ijskoud.

Clara bloosde. ‘Ik had het tegen het meisje. Meisje, hoe heet jij?’

Het meisje zette grote ogen op en daarna verborg ze haar gezicht in de schouder van de man. Met een ‘hopla, dit is Peg,’ zette hij haar op de grond.

‘Hallo, Peg,’ zei Clara met de vrolijkste stem die ze op kon brengen. Pegs steile haar zwierde tegen haar snotneus. Waarom hadden kleine kinderen nooit een zakdoek? Clara zou er onmiddellijk werk van maken.

Ivor stak zijn hand uit. ‘Ik woon aan de overkant en daar vond ik Peg. Zeg maar Ivor.’

‘Clara. Clara Newton.’

Onder het handen schudden werd Clara’s blik getrokken naar zijn andere arm, die eindigde in een bij de elleboog dichtgenaaide mouw. Ze huiverde. Niet omdat het lelijk was – ze had het gewoon niet verwacht. Toen hij zag dat ze keek, zwaaide hij de mouw achter zijn rug, hij beet op zijn lip. Ze wilde hem zeggen dat ze het niet weerzinwekkend vond, dat het uit nieuwsgierigheid was, maar hoe zeg je dat?

‘Ik vroeg me al af waar ze was,’ loog Clara. ‘Hoe gaat het, juffrouw Peg?’

‘Peg praat niet,’ zei Ivor kalm.

‘Ik weet zeker van wel.’

‘Nee, ze praat niet.’

‘Waarom niet dan?’

Ivor schudde zijn hoofd en mompelde wat binnensmonds – een vloek misschien.

‘Wat een schattige...’ Clara tastte naar een compliment dat ze Peg kon geven, ‘...blouse. Is blauw je favoriete kleur?’

Het meisje verschool zich achter Ivors been. Ze was nog kleiner dan Rita.

‘Mijn favoriete kleur is rood,’ babbelde Clara verder. ‘Voor kleren tenminste; voor andere dingen, zoals ogen, denk ik dat ik bruin het mooist vind en ik houd ook van een lucht die blauw is, en gras kan het best groen zijn...’ Ze lachte zenuwachtig. ‘En jij Peg?’

Het meisje schudde heftig haar hoofd.

‘Ze praat niet, wat begrijp je daar niet aan?’ Ivor klonk geïrriteerd. Het kleine meisje rende de keuken uit. Op hetzelfde moment kwam er een wat ouder meisje, van een jaar of dertien, door de achterdeur naar binnen lopen. Opgelucht verwelkomde Clara haar.

‘Hallo en welkom!’

Welkom? Wie dacht ze wel niet dat ze was om iemand welkom te heten?

‘Dus u bent de nieuwe non?’

Clara schonk het meisje haar breedste lach, want hier was een bondgenoot. Het meisje was bijna volwassen!

‘Ik ben geen non, ik ben juffrouw Newton.’ Het meisje had een grote bos lichtbruin haar en je kon zien dat onder de chagrijnige uitdrukking een pientere geest verborgen zat. ‘Jij bent wat ouder, dus jij mag Clara zeggen.’

‘Er zit iets tussen uw tanden, *juffrouw Newton*.’

‘Maureen,’ zei Ivor op lage toon. ‘Probeer juffrouw Newton zich een beetje welkom te laten voelen, alsjeblieft.’

‘Welkom,’ pagegaaide Maureen.

Ivor liep naar de deur. ‘Veel succes.’

‘Dank dat u Peg hebt teruggebracht.’ Clara wilde er nog aan toevoegen: ‘En dat u Maureen corrigeerde,’ maar dat wilde ze niet onder haar ogen zeggen.

‘Graag gedaan.’ Ivor bleef even met zijn hand op de deurklink staan. ‘Dat u maar weet dat ik het niet eens ben met de veranderingen.’

‘De veranderingen?’

‘Alle veranderingen hier. Sinds de Kinderwet in werking is getreden. Het ging daarvoor prima. Nu,’ hij wierp een blik de keuken in, ‘zijn alle nonnen vertrokken.’

‘Zuster Eunice is er nog.’

‘En het is gewoon... kinderen worden lukraak verdeeld, ze worden volkomen willekeurig naar andere plekken gebracht en...’ Hij zweeg, keek naar de vloer. ‘De gemeente stelt een hoop onervaren pennenlikkers aan.’

Onervaren pennenlikkers? Clara bloosde. *Daar bedoelde hij haar mee.*

‘Die geen idee hebben waar ze aan begonnen zijn. Met alleen maar waardeloze ideeën,’ voegde hij eraan toe, om nog maar eens zijn punt te maken. Als Clara aan één soort mensen een hekel had was het wel aan mensen die overduidelijk hun punt wilden maken.

‘Nou, bedankt voor uw mening.’

‘Als ik zie dat er iets mis is, dan zeg ik het ook.’

‘Een interessante eigenschap.’

Clara zag tot haar schrik dat zijn ogen bruin waren. Hij dacht misschien wel dat ze eerder naar zijn ogen verwezen had. Moest ze nog even zeggen dat ze blauwe ogen net zo mooi vond?

‘Vooral als het om kinderen gaat.’

‘Inderdaad.’

‘Het spijt me als u dat misschien liever niet gehoord had. Goiedag.’

Clara bedacht dat ze al wel een heel verhaal over Ivor kon schrijven, met als titel: buurman met een slecht humeur. Maureen zat te grijnzen terwijl de andere kinderen weer binnen kwamen rennen, ieder ging zitten op een plekje op de bank. Geen geruzie over wie waar moest zitten, maar het werd al snel duidelijk dat er geen plekje over was voor Clara. Er was al nauwelijks genoeg plaats voor de kinderen. Zuster Eunice kwam de kamer binnen, ging aan het hoofd van de tafel zitten en keek afkeurend